

KÖRÜNKBEN

A Dél-Balatoni Református Gyülekezetek Regionális Együttműködésének időszakos életjele

2005. pünkösd

Az Istennek tetsző böjt - a meglevenítő Lélekre várva -

Olvasandó: Ézsaiás 58, 6-9. 11-12. 14.

Nem a dicséret szavai hangoznak ebben az igében. Nem a jóra való, jól végzett munkája után elégedetten szemlélődő népről szólnak ezek a versek. Sokkal inkább egy elkeseredett, a legkülönbébb megkötöttségektől szenvedő, sebesült, beteg, igazságát veszített, szegény, széthúzó, az ige szavaival élve: romokban heverő népről.

Mintha csak rólunk beszélne! Mintha csak erről az elkeseredett, a legkülönbébb megkötöttségektől szenvedő, sebesült, beteg, igazságát veszített, szegény, széthúzó, az ige szavaival élve: romokban heverő Magyarországi Református Egyházról, benne Somogyi Református Egyházmegyéjéről beszélne.

Böjtről beszél az ige. Böjtről, ami nem azonos azzal, amit a magyar köznyelv ért alatta, mondván:

„Meglesz, megvan valaminek a böjtje”. Nem kényszerű helyzet a böjt. Nem kényszer, hanem vállalkozás. Legalábbis a valódi böjt, ami – ahogy az ige mondja – tetszik az Úrnak.

A böjt lemondás valamiről, megváltás valami olyantól, ami nem lényegi, ami nem központi, sőt, esetleg haszontalan, káros is lehet Isten és ember kapcsolatában.

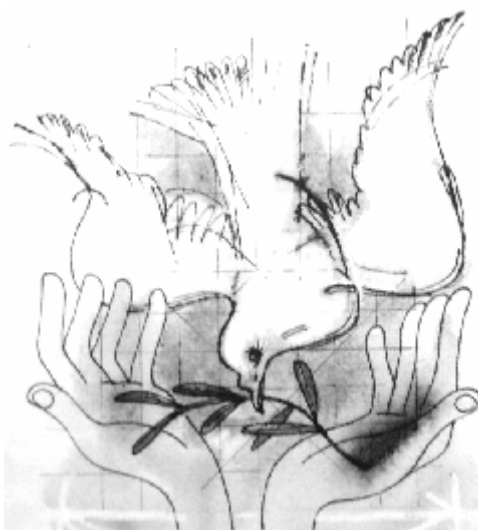
Meggyőződésem, hogy Egyházunknak, gyülekezeteinknek böjtje, a tudatosság és a felelősség böjtjére van szüksége. Arra, amiről az Úr szava is szól: „Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a bűnösen fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot! Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házadba a szegény bujdosókat, ha mezítelent látsz, ruházd fel, ne zárkózz el testvéred elől! Akkor eljön világosságod, mint a hajnalhasadás, és hamar beheged sebed. Igazságod jár előtted, és az Úr dicsősége lesz mögötted.”

Mi rengeteg üres formaság bilincsét cipeljük az Egyházban, a gyülekezetekben. Azt hisszük, hogy bizonyos külsődleges szokások, hagyományok teszik azzá az Egyházat, ami.

Mindeközben hol van az életforma-szerű egymásért felelősségvállalás? Hol van a szegénygondozás? Hol

van a valódi, nem csupán az egyházfenntartás szimbolikusnak is alig nevezhető mértékéig vállalt anyagi, fizikai együttes teherviselés? Hol van a gyülekezeti missziói nyitottság, a diakóniai szemléletű másokra figyelés? Mindez szinte haldoklik, netán már ki is veszett gyülekezeteinkből.

Pedig Isten igéje világosan beszél! Világosan mondja el, hogyha nem tér vissza, nem koncentrálni erre a missziói és diakóniai szemléletű életformára az Egyház, akkor sötétben jár, betegen vergődik, igazságát veszít, Isten dicsőségétől megfosztottan.

Az igében mégis reménység van! Az igében mégis ott van a távlat! Méghozzá Isten kegyelmes, megbocsátó szeretete által, ami viszont csak úgy lehet az Egyházé, ha bűnbánattal, igazi, mély, változni, tisztulni akaró önvizsgálattal áll Istene elé.

De vajon beismerjük-e, hogy változásra van szükségünk? Elismerjük-e, hogy segítségre van szükségünk? Méghozzá az Élő Isten megújító, meglevenítő jelenlétére. És akkor csodák történnek meg velünk, közöttünk, gyülekezeteinkben, s Egyházunkban! Amiről az

ige is beszél: „Ha segítségül hívod az Urat, Ő válaszol. Ha kiáltasz, ezt mondja: Itt vagyok! Az Úr vezet majd szüntelen, kopár földön is jól tart téged. Csontjaidat megerősíti, olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz. Fölépítik fiaid az ősi romokat, falat emelsz a régiek által lerakott alapokra. A rések befalazójának neveznek, aki romokat tesz újra lakhatóvá.”

Igen! Istennek van hatalma arra, hogy az egykori virágzó gyülekezetek helyén kesergő mai romokat, bizony rommá lett gyülekezeteket is életre, új életre hívjon! Istennek van hatalma arra, hogy a reménytelen, csüggedő, erőtlenségű közösségeket Szentlelke által meglevenítse.

De ehhez te is kellesz! Ezt a felelősséget rád is rád bízta az Úr! Ha te nem hívod Őt segítségül, napról-napra, kitartó állhatatossággal, nem fog segíteni! Ha te nem kiáltasz Hozzá, akkor továbbra is halott csend uralja a gyülekezetet! Ha te nem kezded el, talán önmagadban, talán a családotban, azután a gyülekezet közössé-

Tartalom:

Az Istennek tetsző böjt

1. oldal

Ami igazán fontos

2. oldal

Előremutató jelek

3. oldal

Regionális csendesnap

3. oldal

A kórházlelkészi szolgálatról

4. oldal

Balatonőszödi parókia felújítása

5. oldal

A lepramisszió munkájáról

6. oldal

Vennila új élete

6. oldal

Irodalmunkból

7. oldal

Levél két Séllyei találkozó között

8. oldal

Beharangozó: Újra Séllyei tábor!

8. oldal

gében a tudatos lelki építkezést, akkor ezután is csak, mint ősi romokra tekint a kívülálló majd az Egyházadra!

És ehhez kell, ehhez elengedhetetlen a böjt! Az elmélyült, az odaszánt Istenre figyelés. Naponként. Már ma. Már mátol.

Hogy félre tudj tenni, hogy el tudj engedni vallásos látszat dolgokat. Hogy ne a temploma zárkózás sértett visszavonulásával éld meg keresztyénségedet ebben az elistentelenedett világban, hanem nyiss! Nyiss, a hitetlenek, a rászoruló, az érdemtelenek, és még megannyi – úgymond – kívülálló felé!

És ne félj! Ne félj, mert nem a magad törekény, fogyatkozó erejében kell bíznod! Hiszen maga az Élő Isten adja neked azt az ígéretet a mai igében, hogy: „*olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, melyből nem fogy ki a víz.*”

Él benned, ott van benned ez az Isten iránti feltétlen bizalom? Helye van benned ennek a bizalomnak? Vagy ezernyi látszat dolog foglalja el a szívedet, a lelkedet, a gondolataidat?

Ne feledd! Ne feledd, hogy neked, nekünk, gyülekezeteinknek, Egyházunknak szükségünk van a böjtre, a megtisztulás böjtjére! Hogy helye, egyre központibb helye legyen bennünk az Isten csodákat véghezvivő hatalmának az életünkben, a mindennapjainkban!

És akkor valósággá, naponkénti megerősítővé lesz bennünk, közöttünk és általunk az ige szava: *Akkor gyönyörködni fogsz az Úrban, én pedig a föld magaslatain foglak hordozni, és táplálalak ösödnek, Jákóbnak örökségében. Az Úr maga mondja ezt.*

(Elhangzott a Somogyi Református Egyházmegye csurgói közgyűlésén, 2005. április 30-án)
Hajdú Zoltán Levente, lelkipásztor

Ami igazán fontos

Az első pünkösd napján az akkori egyház - Péter a tizeneggyel - előállt, felemelte a hangját és tette azt, amit az Úr Jézus rábízott. Nem volt még keresztyén templom, nem voltak ingatlanok, nem voltak pályázatok, nem volt egyházszervezet, talán még politikai szerepvállalás sem. De áradt Isten Lelke és az egyházban arról volt szó, ami igazán fontos. Egyszerű szavakkal és a Lélek átütő erejével. És az embereket „*mintha szíven találták volna*”, „*az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet üdvözülőkkel.*” (ApCsel 2, 37.47.) Nem csupán aktív, jó szándékú tagokkal, hanem üdvözülőkkel. Péter arról beszélt, amit maga is hitt, amiből élt: Jézus keresztyén, és arról a sziklaszilárd ígétről, hogy „aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözü.” Térjete hát meg hozzá, és higgyétek: Isten ígérete megáll, ő nem hazudik!

Sok minden változott azóta, mert a körülmények változtak. De vajon megmaradt-e az, ami igazán fontos? Sok mindenünk van már, ami akkor nem volt, de vajon hányan tartoznak sorainkból az üdvözülők közé?

Tudom, a Szentlélek áradását mi nem tudjuk előidézni, ez nem is tisztünk, de könyörgünk-e érte állhatatosan, vállalva azt a „kockázatot”, hogy kézbe vesz bennünket? Merünk-e azzal foglalkozni, arról beszélni, ami/aki igazán fontos: az üdvösség evangéliumáról, az Üdvözítő Jézus Krisztusról megalkuvás nélkül?

Szembe kell néznünk azzal, hogy itt kell hagynunk egy napon mindent - és ez az egyházban is érvényes - : templomokat - épületeket, vagyont, jól szervezett alkalmainkat, tisztségünket, a kivívott tiszteletet, hagyományokat, emlékeket. Mindez földi életünkkel együtt elmúlik, mert a múlandóhoz tartozik. Miért takarja el előlünk a múlandó a legfontosabb kérdést: az üdvösség kérdését? Erre a kérdésre biztos válasz van Istennél. Nem nyughatsz, míg meg nem találod. Neked van már örök életed, üdvösséged? Hol töltöd majd az örökkévalóságot? Ébresztő!

Végh Miklós

KÖRÜNKBEN

A Dél-Baltoni
Református Gyülekezetek
Regionális Együttműködésének
időszakos hírlevele
Felelős szerkesztő: Végh Miklós
Technikai munkatárs:
Borbásné Koródi Ágota
A szerkesztőség címe:
8628 Nagycsepely Petőfi u 44.
Tel: 84/367-767
E-mail: veghmiklos@freemail.hu

Előremutató jelek...

Nehéz olyan kérdésre válaszolni, amelyikre nem olyan egyértelmű a válasz. Ilyen kérdés egy gyülekezet jövője. Csak találgatni lehet, vagy észrevenni és számon tartani az előre mutató jeleket. Ma, Magyarországon nehéz előre mutató jelekről beszélni. Mert ma inkább hír a rossz, mint a jó. Sokszor gondolkodom azon, vajon mennyi ebben az egyes emberek felelőssége? Ugyanezt lehet gondolni egy gyülekezettel kapcsolatban. Rossz hírből mindig lesz elég. Fogyunk, nincsenek fiatalok, kevesen járnak templomba, sok a temetés. Igen, ezek igazságok, de vegyük észre, hogy nem csak ezek történnek velünk! Itt van például a Balatonszabadi gyülekezet 2005-ös terve, melyben célul tűzte ki a visszakapott iskolaépületének felújítását. Kis közösségnek nagy teher ez, pláne úgy, hogy nincs pályázat sem. Mégis, a gyülekezet Isten kegyelméből tudott forrást teremteni a beruházásra. Emberek, lelkek mozdultak meg, és az elkezdett munka sok jó beszélgetésre adott lehetőséget. A felújítás előre mutató jel. Azt fejezi ki, hogy a közösség élettel akarja megtölteni a holt tereket. Az előre lépés azonban felelősség is. Hiszen a cselekvéskor lelepleződik mindenki. Ilyenkor derül ki, hogy csak elszánás van, de akarat nincs, vagy az, hogy ki mennyire gondolja komolyan a jövőt. Az előre lépésen lelepleződik a lélek, a hit. Pünkösd előtt vagyunk, a Lélek ünnepére készülődünk. Ahogy Balatonszabadiban, ahogy a Régió más közösségeiben is, ahogy az egyházban általában a legnagyobb előre mutató jel a Lélek jelenléte! Mint lelkész, sokszor szembesülök azzal, hogy a pénztárcák hamarabb nyílnak ki, mint a lelkek.

Keresztýénségünk lényegéről van itt szó. Az a kérdés, hogy csak az elszánásban vagyunk elkötelezettek, vagy a cselekvésben is? Jövôt látunk csak, vagy teszünk is érte? Gyülekezeteinkben együtt él a múlt és a jelen, de él-e a közösségben a jövő ösztönző ereje? Él-e a Lélek megelevenítő és ösztönző ereje az emberekben? Vajon nem ez-e az oka, hogy nem látunk jövôt közösségeinkben? Vegyük észre: egykor a hit építette a templomokat az emberek keze által, a hit tartotta össze a gyülekezeteket, a Lélek munkája. Amikor tehát a megújulásra gondolunk, gondolunk-e arra, hogy ebben nekünk milyen részünk lehet, hogy ehhez mi mit tehetünk hozzá?

Balatonszabadiban is az a kérdés: felújítani, vagy megújítani akarunk? Felújítani mindent lehet, csak pénz kell hozzá. Megújítani csak úgy lehet, hogy mindenki a maga életét adja a közösség életébe. Mint lelképásztor, szeretem a felújításokat. Mert olyankor lehet beszélgetni. A jövőről. Hogy mit, kinek és miért építünk. Válaszolni most is nehéz a kérdésre, mi

lesz a jövő, de egy válasz mégis adható: ahol a Lélek, ott az élet! Ahol a hit inspirál, ösztönöz belülről, ott könnyebb közös nevezőt találni, ott könnyebb jövôt tervezni, mert az a jövő hitben fog megvalósulni, Lélek által valósággá lenni. Pünkösdre készülődünk, jegyezzük hát meg: az egyház életében a legelső előre mutató jel a Lélek kitöltetése volt. Most, 2000 év után is igaz ez. Tegyük fel a kérdést ezért személyesen magunknak is: Van-e helyem a Lélek munkájában a gyülekezet életében? Vagy még nem kerestem? Vagy még nem találtam? Vagy még nem is gondolkodtam róla? Az egyházfenntartásnak van anyagi és lelki oldala. Az anyagi a szükségletek fedezésére van, a lelki az életben maradásra. Melyik a fontosabb nekünk? A szükség, vagy az élet? Előre mutató jel, ha az utóbbi!

Áldott Pünkösdöt kívánva,

Sztanev Zsolt, Balatonszabadi

Regionális csendesnap Fonyód, 2005. április 10.

A fonyódi gyülekezet vendégszeretetét élvezhette a dél-balatoni régióból összegyűlt nagyszámú közösség a már hagyományosnak mondható „tavaszi regionális csendesnap”-on. A taggyülekezetek legtöbbször jelen voltak gyülekezeti tagok, ami azért is örömdetes, mert a gyülekezetek életét legalább hat évre meghatározó esemény: a gyülekezeti presbíter- és gondnokválasztás volt a témája összejövetelünknek.

A kezdő áhítatot Szabó Levente helyi lelkipásztor tartotta, aki igehirdetésében a gyülekezeti tisztségviselők igei megalapozottságú küldetéséről, valamint felelősségéről szólt. Ezt Hajdú Zoltán Levente szóladí lelkipásztornak, a regionális együttműködés elnökének előadása következett, aki a gyülekezeti tisztségviselő választás egyházjogi háttéréről adott

átfogó ismertetést. Ezután a tisztségviselő választás lebonyolításának lehetőségeiről beszélt, elmondva, hogy hogyan lehet lépésről-lépésre megszervezni és véghez is vinni a választás folyamatát. Végül a választásokig hátra lévő időkeret ésszerű beosztására is javaslatokat tett a gyülekezetek felé, hogy minden szükséges lépés beleférjen a választásokig még ren-

Beszámoló a kórházlelkészi szolgálatról

2004. szeptember - december

Munkámat szeptember végén kezdtem meg a siófoki majd október elején a lengyeltóti Kórházban. A kórházak vezetői mindét helyen teljes támogatásukról biztosítottak és örömeiket fejezték ki e szolgálat indulása végett. Az ő különböző osztályokra kiküldött előzetes tájékoztatólevelük készítette az utat az osztályvezető főorvosokkal és főnővérekkel, nővérekkel való találkozásom, bemutatkozásom számára, akik szintén együttműködésüket ajánlották.

A gyülekezeteinkből a **siófoki** kórházba került testvérek megtalálása és meglátogatása kétféleképpen történt. Egyfelől a lelkipásztoroknak küldött tájékoztatólevelével, szórólap és plakát útján tudomást szerezhetek tudomást gyülekezeteink tagjai a kórházlelkészi munkáról. A lelkipásztorok pedig a hozzájuk beérkező információk alapján tájékoztatták a kórházlelkészt arról, hogy konkrétan kit, hol látogasson meg. Másfelől minden egyes osztályra eljuttattam szintén egy ismertetőt a kórházi istentisztelet időpontjáról, helyéről. Ezen kívül mellékeltem, hozzá egy „jelentkezési ívet”, melyre azok a kórházban tartózkodók iratkozhatnak fel, akik örömmel vennék a kórházlelkész személyes látogatását. Ezt az ismertetőt a nővérek elviekben minden osztályukra érkező betegnek megmutatják, vagy egy jól látható helyen elhelyezik, hogy e lehetőségről mindenki tudomást szerezhessen és maga döntse el, hogy kíván vele élni vagy sem. Munkám a délelőtti órákban (sokszor a délutánba is átnyúlva) a betegek felkereséséből, beszélgetésekből, imádságból, biblia vagy bibliai témájú írások közös olvasásából áll mindig a helyzettől, a beteg fizikai/lelki állapotától és igényétől függően. Nem egyszer előfordult, hogy egy teljes szoba várta látogatásomat, ahol így egy „kiscsoportos formájú alkalom” bontakozott ki. Ugyanakkor arra is volt példa, hogy valaki a folyósón állított meg és vont félre egy csendes helyre, hogy megossza velem terheit. Az egyik osztályon pedig a társalgóban jön össze heti rendszerességgel egy 7-10 fős csoport ha-

sonló Isten előtti elcsendesedés keresésére.

Ezek a találkozások arra is alkalmat adnak, hogy magam is tájékoztassam a lelkipásztorokat, a gyülekezetéből kórházba került egyháztagról.

A siófoki kórházban - egy-egy osztály kivételével – nagyon gyorsan, általában 3-4 naponta cserélődnek a betegek. Ezzel szemben **Lengyeltóti**ban hétről-hétre ugyanazokkal az emberekkel találkozom, nyomon követhetem lelki állapotuk változásait. A kizárólag idősekből és javarészt járásképtelen betegekből álló kórház más jellegű feladatok elé állít, mint Siófokon. Az itt élők életében mindig nagy esemény, ha érkezik hozzájuk valaki, így a hozzátartozókon kívül a református lelkészt is várják, visszavárják, számon tartják, annak ellenére, hogy nagyrészt a katolikus felekezethez tartoznak. Az ágyhoz kötöttség miatt külön helységben tartott istentiszteletre nincs lehetőség, így arra szobánként vagy a négy szemközti beszélgetéseink alkalmával kerül sor.

A kórházban lévőekkel való találkozások során jó volt átélni, hogy milyen sokat adhat a beleérző, elfogadó, melléálló magatartás az elesettséget átélt beteg ember számára és, hogy milyen gyógyító lehet ezen állapotot más szemszögből való megvilágítása, értelmezése, az Istenre tekintés és a vele való párbeszéd. Megláthattam a segítségben nyújtható lehetőségeimet és korlátaimat.

Ezúton köszönöm meg tisztelettel a Regionális Együttműködéshez tartozó Gyülekezeteknek a Kórházlelkészi szolgálathoz való anyagi hozzájárulását és mindennemű támogatását.

Isten áldását kívánom a gyülekezetek életére és egyben kérem e szolgálat további imádságos és együttműködő hordozását!

*Baráti üdvözléssel:
Kerekes Márton*

A balatonőszödi parókia felújításáról

Ahogy arról a Regionális Együttműködéshez tartozó gyülekezetek már korábban hallhattak a Balatonőszöd-Balatonszemesi Református Egyházközség arra az elhatározásra jutott, hogy ismét helyben lakó lelkipásztort hív meg a gyülekezetbe. Gueth Gyula nagytiszteletű úr közel 50 éves balatonőszödi lelkészi szolgálata után a szomszédos gyülekezetek lelkipásztorai - Kocsev Miklós, ifj. Szabó Lajos-Szabóné Zimányi Noémi és Hajdú Zoltán Levente - látták el éveken keresztül a gyülekezet vezetés és helyettesítés szolgálatát.

Az önálló lelkész fogadás első feltétele volt a közel száz éves lelkészlakás teljes, évtizedekre szóló felújítása. A munkálatok 2004. januárjában kezdődtek el: Első lépés volt a belső padozat és a szilárd burkolat felszedése, valamennyi falazat méterenkénti kibontása, szigetelése, a belső aljzat víz- és hőszigetelése. A következő munkafolyamat a víz-, csatorna- és villanyszerelés épületen belül és kívül. Ezt követte a nyílászárók cseréje, fűtőcsövek elhelyezése, záró betonozás, amelyre elhelyezésre került a járólappal és a parketta. Több helység a jobb helykihasználás érdekében falbontással át lett alakítva. A novemberi esőshavas időszakban pedig, - mintegy utolsó nagyobb mozzanatként - három napi munka után, új lécz és cserép került a tetőre.

A helyhiány miatt nincs lehetőség arra, hogy mindazokat felsoroljuk, akik kétkézi munkával vagy anyagi támogatás formájában hozzájárultak a parókia építéséhez, szépítéséhez, ezért most csak nagy vonalakban említem meg támogatóinkat: mindenk előtt a balatonőszödi és balatonszemesi reformátusok és más lakosok, a régió református gyülekezeti (akik közül az egyikből százezres nagyságrendben kaptunk adományt), egyházmegye, egyházkerület, helyi önkormányzatok, vállalkozók, nyaralók, magánszemé-

lyek. Mind a négy református teológia, észak-Magyarországi, alföldi, budapesti és nyugat-Magyarországi gyülekezetek, egy Holland gyülekezet és a balatonszemesi Baptista Gyülekezet. Az építés vezetését gyülekezetünk egyik presbitere végezte és nagyon sok szakmunkát (pl. villanyszerelés, parkettázás-, hogy csak egyet-egyet emeljek ki) és más kétkézi segítő munkát gyülekezetünk tagja, tagjai oldották meg, jelentősen csökkentve ezzel is a kiadásokat. Az önálló lelkészi állás beindításához a lelkesítő terveket, célokat, álmokat Hajdú Zoltán Levente lelkipásztor és elképzeléseiben osztozó presbiterek, gyülekezeti tagok adták, indították el. A jelenlegi segédlelkész, feleségével együtt szolgálata kezdetétől, augusztus végétől a beköltözésig, december 23-ig, Balatonszemesen egy presbitertestvérnél lakott. A parókia felújításával és a félállású kórházi lelkészi szolgálat megteremtésével megvalósulhatott a helyben lakó lelkész fogadása, az önállósodás útjára lépés. *Ezúton is jusson el minden segítőnkhez gyülekezetünk köszönő szava!*

A felújítási munkák közül még a külső renoválás van hátra, és a kert rendezése van folyamatban. Az elmúlt év során megújult parókiáért, hálaadó istentiszteletet szeretnénk tartani, melynek időpontjáról a későbbiekben még tájékoztatást adunk, mely ugyanakkor jó alkalom lesz az Istentől és az emberektől kapott segítség részletes számbavételére, megköszönésére.

Településeink reformátusainak reménysége, hogy - szójátékkal élve - a gyülekezet építési munkáit, tartalmas gyülekezetépítési munka követi majd. Ezért imádkozunk és dolgozunk! Áldást és békességet a gyülekezeteknek!

*Kerekes Márton segédlelkész,
Balatonőszöd-Balatonszemes*

Tájékoztató a Lepramisszió munkájáról

2005. január 30-án tartották Budapesten a Leprások Világnapjának központi ünnepségét, illetve közgyűlését.

Az istentiszteleten megemlékeztek a világ leprásairól és a gyógyító munkáról. A Vezetőség beszámolt a 2004. évi munkáról és gazdálkodásról, valamint ismertette a 2005. évi költségvetést.

A Lepramisszió újonnan megválasztott elnöke Riskóné Fazekas Márta, református lelkész lett, mivel 2004. január 16-án - 101 éves korában - elhunyt Dr. Dobos Károly, lelkész úr, aki 30 éven át hűséges vezetője volt a Nemzetközi Keresztény Lepramissziónak.

A Lepramisszió főtitkára Rozgonyiné Asztalos Piroska lett, aki már több ízben járt nálunk, és vetített képes előadást tartott a Lepramisszióról. Ő írta a „Poklosokat tisztítsatok” című könyvet.

A Lepramisszió magyarországi központjának címe:

1151 Budapest Alagi tér 13.

Helyi (balatonföldvári) szervezetünk 2004-ben a következő adományokat

kapta és továbbította a központ felé:

Bevételek: Előző évi maradvány: 18.702 Ft, Világnapi persely a Ref. Egyház részéről: 15.000 Ft, Lepramissziós előadás perselypénze: 7.800 Ft, 2004. évi egyéb adományok (helybeli és külföldi): 38.475 Ft.

Összes bevétel: 79.977 Ft

Kiadások: Alapanyag vásárlása fáslikhoz: 26.575 Ft; A Ref. Egyház adományai továbbítása a Lepramisszióknak: 15.000 Ft; Adományok továbbítása a Lambarene-i Kórháznak: 5.000 Ft. **Összes kiadás: 64.375 Ft.** Maradvány december 31-én: 15.602 Ft

Természetbeni adományaink:

Sebkötöző fáslik (352 db), Horgolt négyzetekből varrt takarók (30 db), Törölközők (3 db), színes és fehér paplanhuzatok (4db), színes és fehér párnahuzatok (5 db), lepedők (3 db) Egyéb kézimunka (3 db)

A fenti adományokat Budapestre a Lepramisszió központjába egy gyógyszerész házaspár juttatta el 2 alkalommal. Köszönet érte. Területünkön a Lepramisszió ugyancsak ökumenikus jelleggel működik, és az asszonytestvéreken kívül bekapcsolódtak a munkába férfitestvére-

ink is. (bontás, gombolyítás).

Akinek háztartásában nélkülözhető kézzel kötött holmi vagy maradék fonal van kérjük juttassa el a Lepramisszió helyi képviselőjéhez a következő címre:

Szlukovinyi Károlyné

8623 Balatonföldvár, Budapesti út 114. tel: 84/341-665.

Isten áldja meg a jókedvű adakozókat és mindazokat, akik kétkézi munkájukkal igyekeznek hűségesen enyhíteni leprás, beteg testvéreink szenvedéseit!

A legutóbbi vetített képes előadás a Lepramisszió munkájáról körzetünkben 2005. április 11-én volt a balatonföldvári Bajor Gizi Közösségi Házban.

Köszönetet mondunk ezúton is a Balatonföldvári Önkormányzat vezetőinek és a Bajor Gizi Közösségi Ház vezetőjének szeretetteljes támogatásukért és a nyilvánosság lehetőségéért.

Áldáskívánó szeretettel:

Szlukovinyi Károlyné

Vennila új élete

a 2005. évi Leprások Világnapja plakátján szereplő asszony története

15 éves volt Venila az indiai lány, amikor megkapta a leprát.

Szerencsére időben észrevette betegségét a Nemzetközi Lepramisszió egyik ápolónője, úgyhogy Vennila környezete nem is tudott a bajról.

17 éves korában férjhez ment. Férje sem tudott felesége betegségéről. Később, amikor már két gyermekük is megvolt, kiújult a fertőzés, és Vennila testén számos folt is megjelent. Férje emiatt elhagyta családját: Vennilát és két kislányukat. Soha többet nem jött vissza.

Nagy bánatában Vennilát és gyermekeit a szülei fogadták magukhoz. A szomszédoknak azt mondták: Vennila meg van átkozva.

A Lepramisszió révén Vennila nem csak gyógyítást

kapott, hanem anyagi támogatást is. Ebből egy tehenet vásárolt, a tej eladásából pedig kiszámítható, biztos jövedelme és megélhetése van családjával együtt. Két kislányát külön is felkarolta a Lepramisszió „Fiatalon érd el őket!” elnevezésű programjával. Kisebbik lánya, Amelu minden álma, hogy továbbtanulhasson, és ápolónő lehessen.

Vennila mindkét kezén ujjai érzéketlenek a leprabetegség miatt. Napi munkáját azonban el tudja végezni, sőt szomszédai és ismerősei körében megbecsülésnek örvend. Gyermekeit tisztességgel tudja nevelni és taníttatni. A Lepramisszió segítségével visszanyerte függetlenségét, méltóságát, életkedvét.

A Lepramisszió fő célja a 2005. évben, hogy minél több beteg vagy korábbi beteg életét sikerüljön úgy rendezni, mint Venniláét és családjáét.

*„A csend gyümölcse az ima,
Az ima gyümölcse a szeretet,
A szeretet gyümölcse a szolgálat,
A szolgálat gyümölcse a béke.”
(Teréz anya)*

Irodalmunkból

Magyarország első költőnője

Most az irodalomkedvelők, versszeretők egy alig ismert, elfeledett, mélyhitű, nehézsorsú költőnő rövid életrajzával és egy szép versével ismerkedhetnek meg. Három és fél évszázadot barangolunk vissza a múltba, hogy Magyarország első költőnőjével találkozassunk egy versén keresztül. A reformáció magyarországi elterjedése után az irodalmi életben, a költészetben nagy előrelépés történt. A reformáció itteni terjesztői közül is többen fogtak tollat a kezükbe, és gondolataikat rimbe szedve öntötték vers formájába. A nőknek azonban abban a korban – a tizenhatodik században – még egészen más feladat jutott, mint napjainkban. Ők akkor a család, a nemzet összetartó erői, főállású családanyák voltak elsősorban. Ezért számított ritkaságnak, ha egy feleség és édesanya tollat ragadott, és költői tehetségét versben fejezte ki.

Petróczy Kata Szidónia a felvidéki Kaszaváron született nemesi család gyermekeként. Születési évét pontosan nem tudjuk, az életrajzokban három dátum is előfordul: 1658, 1662 vagy 1664. Viszonylag fiatalon 1708-ban halt meg Beregszentmiklóson. Édesapja, Petróczy István báró, a Wesselényi összeesküvés résztvevője, az egész család életét meghatározta,

megkeserítette. 1682-ben Petróczy Kata Szidónia Perky Lőrinc grófhhoz ment feleségül, aki mellett meg lehetett volna a gondtalan életet Biztosító anyagi háttere. A költőnő azonban unokatestvére volt a kurucvezér Thököly Imrének, ezért férjét börtönbe vetették. A börtönből sikerül kiszabadulnia és Bécsben menedéket találnia, ezért Rabutin császári tábornagy úgy állt bosszút Perky Lőrincen, hogy feleségét börtönözte be Nagyszebenben. Végül sikerült egy kurucok fogságába eset magasrangú császári ezredesért cserébe kiszabadítani. Rövid életét megkeserítette a börtönben töltött idő, és az állandó bujdosás, menekülés. A Felvidékről indult el, de Moldvában, Huszton és még számos helyen megfordult, míg végül Beregsurány adott neki végső nyughelyet. A számára kijelölt nehéz élet sokszor elkésérítette, reménytelenné tette, de tudomásul vette mint Isten akaratát, és az ő segedelmét kérte, hogy a megpróbáltatásokhoz legyen elég ereje és hite. Talán az itt közölt vers megfogalmazása is enyhített azokon a súlyos terheken, melyeket hordoznia kellett életében.

Mihály Gyula, *Kötcsé*

Petróczy Kata Szidónia Elbágyadt lelkeknek

Elbágyadt lelkeknek,
Szomorú szíveknek
Ki vagy vigasztalója.
Gyámoltalanoknak,
Ügyefogyottaknak
Erős oltalmazója,
Mennybéli Istenség,
Uralkodó Felség,
Üdvösség megadója!

Sokfelől ostromol,
S ugyan reám omol
A keresztek zápora,
Nincs kihez fordulnom,
Segedelmet várnok,
Mert felséged ostroma
Reám eresztetett,
Szívemre vettetett
Hitemnek próbálója.

Tehozzád kiáltok,
Ki férgcskéd vagyok,
Figyelmezz kérésemre:

Én gyarlóságomat,
Erőtlen voltomat,
Óh, Úristen, jól látod.
Hogy bánatom terhé,
Ostromló erejét
Nem bírhatom, te tudod.
Segedelmed nélkül
Reménységem meghűl,
Uram, ha nem táplálsz.

Ha pedig tovább is
Ez öldöklő tövis
Sebhet akaratodból:
Vigasztald szívemet,
Én nádszál hitemet
Erősítsd jóvoltodból.
Ha holtig is érzem
Ostorodat, vészem
Jó szívvel mint Atyámtól.

Csak Jóbnak tűrését,
Ábrahámnak hitét
Oltsad az én szívembe;

Látod gyötrelmimet,
Fájdalmas szívemet,
Tekints szívem sebére.
Irgalmas szemeddel,
Hatalmas kezeddél
Jöjj el segítségemre.

Én reménységemet
S erőtlenségemet
Fogadd szent kegyelmedbe.
Ellened ne vétsek,
Csak teneked éljek,
Bízam ígéretedbe'.

Levél két Sellyei- találkozó között

Szia Miklós bácsi!

Apa megkért, hogy írjak Telekiről.

Minket a Herbán Timi vitt Telekibe nem pedig az apa. Kettő autóval mentünk, körülbelül 13-an. És lassan értünk oda. Útközben mi örülködtünk és nem énekelünk. És örülök hogy vártatok minket. Sajnos mindenki előbb érkezett oda. Nem lehetett sokat játszani. De az volt a jó hogy az elején énekelünk, mert úgy hangulatosabb lett az egész. És volt nagyon sok ismerős, Sellyei kupákról, és Zselickisfaludról. Nagyon tetszett a műsor, meg ahogy csinálták, meg a végén a Zákeus.

A papírsárkányt ahogy csináltuk, megjegyezte Róza néni, és az iskolában is megcsinálták a bábosok. A dobozt és azt a képet amit készítettünk anyák napjára, odaadtam anyának. És nagyon tetszett neki. Nekem a sárkány tetszett a legjobban. És a sárkány, ahogy megröptettük az is nagyon jó volt. A Nagy Baláznak, aki elesett, már nem fáj a boka kificamodás. Nekem meg már alig látszanak a sebeim. Mert én is elestem, és beütöttem a fejem, meg a kezem, meg a lábam. És legközelebb is akarok menni, mert ez nagyon jó volt.

A végén elköszöntem mindenkitől. A hazafelé út úgy telt el mint a odafelé. Ugyanúgy ültünk mint odafele, senki nem cserélt a másikkal.

Na ennyit akartam írni Telekiről.

Sziasztok, és találkozunk legközelebb.

Tegez Ákos (3. osztályos)

Beharangozó ÚJRA SÉLLYEI TÁBOR!

**Balatonfenyves, 2005
június 27. - július 2.
(hétfő - szombat)
részvételi díj:
12500 Ft**

Nagyképpen hangozna, ha azt írnánk, hogy hagyományainkhoz híven idén is megrendezzük regionális nyári táborunkat, de azért mégiscsak ez lesz. Ebben az évben nem kell olyan messzire utaznunk, mert helyszínként a Balatonfenyvest választottuk. Más adottságok, más lehetőségek, de reméljük hasonló lelkesedés és érdeklődés mint az előző esztendőben. Családi tábor lesz. Leginkább persze szándékában és programjában, mert az igazi családi tábor úgy kezdődne, hogy "mindenki jöhet, mert ingyen

van". Hát nem. Sajnos nem. És még csak nem is kecsegtethetnek senkit azzal, hogy majd pályázatokkal segítünk, mert az előző évben is csak igen szerény támogatást kaptunk az egyházkerülettől. Néhány gyülekezet tudom, hogy megteheti, hogy támogatja a saját jelentkezőit. Ezt

ajánlani tudom másnak is, hiszen a boldog gyermek vagy felnőtt táborozó, holnap aktív gyülekezeti tag, aki egy éven keresztül meséli Isten-élményeit a többieknek. Tehát "háromszor fizeti azt kenden Ludas Matyi vissza" helyett mindenki remélheti a befektetés megtérülését. Szóval arra készülünk, hogy a hittanos elcipelje az anyukáját, aki talán soha nem vett még részt ilyen intenzív igei képzésben. És persze arra is számítunk, hogy a szülő elcipeli bátortalan gyermekét, aki talán az első nap még az ő nyakán lóg, de aztán rájön, hogy itt senki nem harapja le a fejét. És éjszaka is izgalmasabb a többiekkel sutorogni a sötétben, mint esetleg otthon "egyedül" barátok nélkül várni a következő napot. De az igazi varázsa szerintem a következő kérdésre adott válaszban rejlik, amit minden szülőnek fel fogok tenni: Mikor nyaraltál együtt gyermekeddel, ahol szervezett program, ismerősök, és garantált jó idő (!) is együtt volt?

Tegez Ferenc

